

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Praxis Cvræ Pastoralis Præcipve Circa Repentina &
Generaliora**

Possevino, Giovanni Battista Bernardino

Coloniæ Agrippinæ, 1645

Articvlvs I. De Differentia peccati mortalis à veniali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42220

Sequitur secundò, scientiam pœnitentis aliquando posse supplere ignorantiam Confessarij: hic enim potest & debet fidem adhibere pœnitenti se accusanti, & excusanti: quare si est homo doctus, poteris iudicio eius instrui.

Sequitur tertio, peccare mortaliter Confessarium, qui carerit prædicta scientia. Item Episcopum, qui cum approbat; & Superiorum, qui tribuit ei facultatem confessiones audiendi: deinde etiam pœnitentem, qui scienter eligit confessorem ignorantem respectu ipsius.

Verum circa hæc quinque sunt nonnulla in particulari circa quodlibet adnotanda.

ARTICVLVS I.

De Differentia peccati mortalis à veniali.

VO AD primum de differētia peccati mortalis à veniali notanda sunt quatuor. Primo, quod sit peccatum mortale ex genere, quod peccatum veniale ex genere. Nam illud est, quod est tale ex obiecto; ab hoc enim peccatum utpote actus quidam suam speciem & genus desumit. Tale autem obiectum vniuersaliter est, quod fit contra charitatem Dei, vel proximi: in specie, quod fit contra præcepta Dei, Ecclesiæ, Maiorum, votum, conscientiam diuantem mortale, contra virtutes Theologicas, morales nonnullas, ut religionem, iustitiam, temperantiam, in delectationibus venereis, & similibus. Veniale autem illud est, quod cum sit quid inordinatum, est extra præcepta, cuius obiectum non est contrarium dilectioni Dei, & proximi, ut verbum otiosum, mendacium officiosum,

Sequi-

ciosum, risus superfluus, aliæ operationes ioutiles quinque sensuum.

Notandum secundò, quænā sunt peccata mortalia in particulari in singulis præceptis. Nam in primo præcepto peccatum mortale ex genere est, quod versatur circa fidem, spem, caritatem, religiosem; siue quoad excessum dando cultū indebitum, ut Iudæi, auferendo debitum, & tribuendo creaturæ per idolatriam, magiam, diuinationem, obseruantiam, maleficium: siue quoad defectum committendo sacrilegium circa personas, res, loca sacra. In secundo, blasphemia, si pertineat ad Deum, periurium; voti fraude est peccatum mortale ex genere. In tertio, omissione sacri in festo vel partis notabilis, ut terciæ, iejunij diebus præceptis, confessionis semel in anno, communionis in Paschate, solutionis decimarum, est peccatum mortale ex genere: hoc referenda peccata contra censuras. In quarto, non succurrere proximo in necessitate corporali per eleemosynam, vel spirituali per correctionem, quando adest cognitio moraliter certa de peccato mor. proximi, & est spes emendationis, & oportunitas personæ & temporis, est peccatum mortale ex suo genere. Item deficere in honore debito parentibus & superioribus, eos asperè tractando; multa tristitia affiendo, desiderando ijs malū notabile, non succurrendo in necessitate, effet peccatum mortale. In quinto, offendere proximum in vita, vel bonis corporis, est mortale ex genere. In sexto, offendere eundem in rebus ad honorem spætantibus, est etiam mortale ex genere. Vnde fornicatio, stuprum,

fuprum, adulterium, incestus, raptus, sacrilegium, vitium contra naturam cum quatuor suis speciebus, mollitie, innaturalitate, sodomia, bestialitate; quibus etiam addi potest impudicitia, qua quis vacat tactib. libidinosis absq; intentio ne alterius operis consummati, omnia hæc sunt mortalia ex genere. In septimo, offendere proximum in bonis externis; furto, contractu illito, ut usurario, vel iniusto, est peccatum mortale ex genere. In octavo, offendere eum verbis, ut mendacio perniciose, contumacia, detractione, maledictione, lusurratione irrisione est peccatum mortale ex genere. Nonum au tem & decimum præceptum reuocatur ad sextum & septimum. Addi possunt quatuor peccata capitalia non comprehensa in præceptis, ut superbia, gula, ira, inuidia.

Notandum est tortio, pro alijs præceptis duo præcipue esse consideranda: Primo, vim præcepti ex verbis adiunctis: si enim sit præceptum Diuinum, ponderanda sunt verba: nam si significant actionem esse dignam morte, excludere iugum esse execrabilem, & similia indicant esse peccatum mortale, secus si verba sunt mitigationis. Si præceptum sit humanum, tunc consideranda sunt verba, an sint præceptiva, an habeant adiunctam pœnam grauem, ut censuram, mortem, amissionem bonorum, exilium. Denique si lex scripta non sit, habenda est ratio consuetudinis, traditionis, consensus Doctorum, luminis naturalis.

Secundo est consideranda materia præcepti, an sit necessaria ad caritatem Dei, vel proximi, an læ-

an lœdatur virtus necessaria ad salutē, vt Theologicæ, religio, iustitia, & similes: an noceat sibi grauiter in rebus spiritualibus vel corporalibus.

Notandum quartò, quæ sint ea quæ excusat à mortali: Primò enim est leuitas materiæ, vt patet maximè in furto, contumacia, detractione, moribus sensualitatis, & similibus. Secundò, indeliberatio, defectus rationis, inaduertentia, consensus in parte inferiore, id est, rei malæ, vt habet tantum rationem delestatibilis, commodi, &c non in superiore, id est rei malæ, vt cognoscitur esse contra legē Dei, prohibitam, &c. Tertiò excusat ab omni peccato ignorantia probabilis, dispensatio iusta, præsertim in præceptis humanis, & in nonnullis diuinis affirmatiuis, vt voto, iuramento, &c. Denique necessitas, & rationabilis causa, vt in furto, homicidio ex inculpata tutela, obseruantia diei festi, & similibus; excipe sextum præceptum; in quo nec sanitatis, nec vitæ necessitas excusare potest: excipe etiam cultum Idoli, perjurium, & si quæalia similia sint.

ARTICVLVS II.

De speciebus, numero, & circumstantijs peccatorū.

QUOD secundum de speciebus, numero, & circumstantijs peccatorum. Primò de speciebus tria cognoscenda sunt. Primum, esse necessario explicandas in Confessione ex Trid. sess. 14. cap. & cant. 7. propter diuersum iudiciū, quod causant, ob diuersam curationem, & satisfactionem proportionatam, quam requirunt.

Secun-